

SRBSKA STRAŽA

GLASILO OBMEJNIH SLOVENCEV

Gornja Radgona, dne 26. avgusta 1921.

Upravništvo v Gornji
Radgoni, Spod. Griz
štev. 7, I. nadstropje.
Telefon štev. 7.

Inserati: Ena šest-
stolpna petitvrsta
(prostor 3 mm visok
in 41 mm širok) 2 K.
Pri večkratni objavi
primeren popust.
Posamezna številka 1 R.

III. leto.

Proglas kralja Aleksandra.

Mojemu dragemu narodu!

Zlomljen od velikih naporov, ki jih je od Njega zahtevala poverjena Mu služba narodu in domovini, je izdihnil Moj mili roditelj Nj. Veličanstvo kralj Peter I. Svojo plemenito dušo.

Niti pod najtežjimi udarci usode ni Moj oče omahoval v Svoji zvestobi, narodu zaobljubljeni misli.

On je v dneh največjih izkušenj in nesreč obvaroval vero v lepšo bodočnost naroda. Skupno z narodom je krčil pota, ki so dovedla do vstajenja narodne zmage in slave.

Pod Njegovim modrim vladanjem, ki je imelo namen, da ves narod vzvalovi in vname za veliki ideal osvobojenja in ujedinjenja naroda, da pridobi zanj simpatije in pomoč bratskega ruskega naroda ter velikih prosvetljenih zavezniških držav na zapadu, je bilo izvršeno zgodovinsko delo osvobojenja in ujedinjenja Srbov, Hrvatov in Slovencev v veliko narodno državo.

Ko je dočakal to največjo nagrado Svojega vseмогоčnega Boga za brezprimerne žrtve Svoje in Svojega naroda, s katerim je delil zlo in dobro, je Moj vzvišeni roditelj zaprl svoje oči.

Ko stopam po čl. 56. državne ustave na izpraznjeni prestol ter sprejemam kraljevsko oblast v svoje roke, objavljam Svojemu dragemu narodu, da hočem zvest idealom Svojega roditelja čuvati ustavne svoboščine in prava državljanov, ščititi državno edinstvo in bdeti nad pridobitvami naroda, ki so Mi bile izročene v varstvo.

Oviran radi boleznimi, da pridem na pogreb Svojega roditelja in da vršim kraljevo oblast, pooblašam na podlagi člena 58 ustave Svoj ministrski svet, da Me zastopa v izvrševanju kraljeve oblasti po Mojih navodilih do Mojega povratka v domovino.

Slava Njegovemu Veličanstvu kralju Petru I. in mir Njegovi plemeniti duši!

Živel narod Srbov, Hrvatov in Slovencev!

Dano v Parizu, sedemnajstega avgusta leta tisočdevetstoedenindvajsetega.

Aleksander s. r.

Naš novi kralj.

Črnoobrobljeni časopisi so prošle dni raznesli širom razžaloščene domovine vest o smrti kralja-junaka, prvega osvoboditelja našega. Vsa država je odeta v globoko žalost in v to slavnostnoresno tišino ob prisotnosti veličastva Smrti so zaorile fanfare novega življenja: „Živel naš kralj Aleksander I.“

Ponovno smo naglašali svoje monarhistično stališče. Že z ozirom na to, da poznamo hišo Karadjordjevičev in da vemo iz življenjepisa blagopokojnega kralja Petra I, imenovanega Velikega, da je bil objektivno rečeno, po mišljenju pravi in odkriti republikanec, da je za časa svojega bivanja v Ženevi stalno občeval z uplivnimi socialisti in da je bil celo v ozkih osebnih stikih z nesmrtnim ruskim revolucionarjem in anarhistom Bakuninom, ki je bil predsednik in „spiritus agens“ (t. j. netilec, podžigalec) ruske revolucije. Vse to je kolikortoliko verjetno, eno pa je gotovo, da je vse njegovo delovanje prevevalo globoko in dosledno socijalno čustvovanje in resno socijalistično pojmovanje perečih življenjskih vprašanj. Zgodovina bo o tem govorila in že danes lahko mirno rečemo, da bo sodba njena nad vse častna in zadovoljiva. V žalnem uvodniku zadnje številke sem rekel, da je bil on najdemo-tičnejši kronani vladar celega sveta. Njegova trpljenjapolna zgodovina bo poznim rodovom podučna in bo klic in vspodbuda k delu in vstvarjanju. Življenjepis blagopokojnega ljudskega kralja se čita kakor legenda pravičnih junakov. Trpljenje njegovo se je popenjalo na vrhunec že l. 1908 ob aneksiji Bosne in Hercegovine. Nam, robovom sedaj razdeljene Avstrije so se takrat stiskale pesti v onemogli jezi gledajočim hipne in mimoidoče uspehe naše

tlačiteljice. Slavnim zmagam in naporom l. 1912/13 je sledil svetovni požar, ki je potegnil nas vse v vrtinec in veliko idealno delo osvobojenja, ki je dozorevalo pod neizraznimi mukami in naporu bratskega srbskega plemena je pod gloriojolo imena in duha Karadjordjevičev doseglo svoj vrhunec v zgodovinskem in dal Bog večnem — ujedinjenju troimenega naroda jugoslovanskega. S hrabrim in smotrnim delom je dosegel skromni junak svoj veliki cilj; videl je narod svoj ponižan in teptan, od sveta zaničevan, kronan od vseh izkušenj, doživel pa je, četudi na večer svojega življenja, vstajenje bratov, ki so celo tisočletje ječali pod tujim jarmom.

Beli orel je razpel svoja krila od Vardarja do Adrije, Soče, Mure in — Rabe... Veliki in skromni kralj-junak pa je zasnival večni sen. —

Na njegovo mesto pa stopa poosebljena mladost in življenska sila, njegov sin kraljevič (sedaj po čl. 56. ustave) kralj Aleksander. Poznamo ga, mladostnosvežega, simpatičnega brata, ki se je mudil med nami, ko je obiskal Slovenijo, alem-biser svoje krone. V resnici ga ni poštenega Jugoslovana, ki ne bi pozdravil z veseljem in navdušenjem novega kralja kot edino zakonitega kralja naše slave in tolikokrat že bridkoizkušene domovine. Mi se pa ne klanjamo zlatemu blesku in zlatemu ovratniku, epoletam in zunanjemu sijaju kraljeve oprave in krone, ne! Presvobodoumni smo! Klanjamo se nesmrtnemu duhu Karadjordjevičev, junaškemu imenu Karadjordjevičev. Vse to nam je porok, da smemo gledati na beograjskem prestolu močno in granitno oporo najdemokratičnejše ustavnosti, pravičnosti, zakonitosti in največje svobode, s katero se ponajajo visokokulturni narodi. Ta prestol pa mora biti trajna in nerazdružljiva vez našega jedinstva, mogočna straža naše svobode in neodvisnosti

na zunaj; biti pa mora tudi pospeševatelj mirnega in normalnega razvoja socijalnih, kulturnih in gospodarskih sil naše mlade, procvitajoče se države. V tem znamenju pozdravljamo potomca Črnega Jurija kot svojega brata in vladarja.

Živel naš kralj in vladar Aleksander I.!

Kralj Aleksander je bil rojen dne 4. (17) decembra l. 1888 na Cetinju kot drugi sin tedanjega kneza in poznejšega kralja Petra I., Karadjordjeviča in njegove soproge, črnogorske kneginje Zorke Ljubice, hčerke ranjkega črnogorskega kralja Nikita.

Svojo mater je izgubil kralj Aleksander že v zgodnji mladosti, komaj 2 leti star. Po smrti njegove matere kneginje Zorke l. 1890 je padlo na očeta težko breme. S tremi svojimi otroci, princezo Jeleno, princem Jurijem in princem Aleksandrom, sedanjim našim kraljem je zapustil Črnogoro in se naselil kot zasebnik v Ženevi (Švica). Princeza Jelena je bila takrat stara 7, princ Jurij 3 in Aleksander 2 leti. Pokojni kralj je okusil vse bridkosti tujine, pa je vendar ostal svojim otrok skrben oče in vzgojitelj. Naš mladi kralj je preživel svojo zgodnjo mladost v Švici in občeval z uplivnimi osebami, ki so mu danes najboljši svetovalci in prijatelji.

V hiši svojega očeta, ki se je tedaj mnogo bavil z resnimi študijami, zlasti s socijalnimi, je spoznal slovitega ruskega revolucionarja Bakunina, seznanil se je z Nikolo Pašićem, ki je bil takrat še vnet socialist, potem s sedanjim poslanikom naše kraljevine v Atenah bivšim svojim dvornim maršalom Balugdžićem in s prvobornim socializma v Srbiji Svetozarom Markovićem. Kralj Peter je tedaj sam prevajal razna dela znamenitih socialističnih pisateljev, n. pr. Marxa, knjigo „O slobodi“ od Stuarta Milla in Macchiavellijevo delo „Il principe“, a tudi literarnih del ni zanemarjal. Ta okolica gotovo ni ostala brez vpliva na mehko otroško dušo in kralj Aleksander še danes ni nepristopen razgovorom o teorijah, o katerih je slišal že v svoji rani mladosti.

Deška leta pa so kmalu potekla in oče je mislil na prihodnost svojih sinov. Obrnil se je na ruski dvor in ruski car je sprejel oba princa Karadjordjeviča v svoj „kor pažev“, kjer so bili odlično vzgojeni od najboljših učiteljev. Gotovo bi bila dosegla oba princa na ruskem dvoru ali pa v ruski službi visoka dostojanstva, da ni nastopil l. 1903. v Srbiji velik političen preobrat.

Prestolonasledstvo bi po prvorojenstvu pripadalo princu Juriju. Vsled različnih političnih homatij po aneksiji Bosne in Hercegovine pa se je moral odpovedati temperamentni princ Jurij prestolonasledstvu v korist mlajšemu bratu Aleksandru. To se je zgodilo l. 1909.

Kot prestolonaslednika je določila vlada sporazumno s kraljem njegovega drugorojenega sina princa Aleksandra. Kot tak se je moral izpopolnjevati zlasti v vojaških znanostih. Svoje vojaške vrline in sposobnosti je dokazal prvič v balkanski vojski v bitki pri Kumanovem, kjer je njegov oddelek premagal Zeki-pašo in s tem znatno pripomogel h končni in odločilni zmagi Srbov nad Turki.

Srbiji pa ni bilo dano, da takoj uživa plodove svojih sijajnih zmag. Komaj dobro leto je poteklo po bukareškem miru, ko se je pojavil na evropskem obzorju grozeči oblak svetovne vojne. Kralj Peter Prvi, ki je vsled svojih silnih naporov obolel in vidno oslabil, je čutil, da je breme, ki ga bo treba še prenesti, za njegovo rahlo zdravje pretežko. Zato je sklenil, s privoljenjem Narodne skupščine, prenesti del kraljevske oblasti na prestolonaslednika Aleksandra in 24. junija 1914, torej tik pred svetovno vojno, so objavile „Srbske Novine“ imenovanje prestolonaslednika Aleksandra regentom. Sprva so mislili, da je to imenovanje le provizorično. Ko se pa kraljeva bolezen le ni hotela popraviti, je postalo to stanje definitivno in je trajalo do kraljeve smrti.

Za časa svetovne vojne je kralj Aleksander zvesto delil vse dobrote in vse težave vojne s svojimi vojaki po nedosežnem vzoru svojega očeta. Dolga tri leta je preživel izven svoje domovine s svojo hrabro armado, povsod bodreč in hrabreč k vztrajnosti, ki bo gotovo dovedla do zmage. Njegov up ni ostal neizpolnjen: Na jesen l. 1918. se je vrnil kot zmagovalc na čelu svoje vojske v svojo prestolico Belgrad.

Kot regentu mu je bilo usojeno, da je izvršil prvi slovesni državno-pravni akt osvobojenja Srbov, Hrvatov in Slovencev: Dne 1. decembra l. 1918. je v skromnem salonu svojega provizornega stana v Belgradu proglasil na svečan način ujedinjenje in neodvisnost države Srbov, Hrvatov in Slovencev. — Združeni jugoslovanski narod hoče deliti skupno ljubezen do velike, svobodne jedinstvene domovine — v vzajemni zvestobi in bratski ljubezni s sinom Petra Mrkonjića, Nositelja naše svobode — Aleksandrom.

Božji blagoslov spremljaj vsa njegova pota!

Glosa k „zakonu o zaščiti države“.

Danes ni varno resnice govoriti in pisati — imamo zakon o „zaščiti države“. A zdi se, da si beograjski cenzor ne upa seči povsodi, kamor bi morda rad in tako čitamo v zemljoradniškem glasilu „Selo“ članek, ki pove vso resnico brez pridržka, kako in kaj je danes v Jugoslaviji. Iz članka posnemamo samo nekaj glavnih mest.

Članek najprej opominja, kako so demokrati in radikali vpili, da država potrebuje predvsem ustave, potem bo vsega zla konec. In sklenili so ustavo proti volji in proti interesom večine naroda. Odgovor so bili krvavi atentati. Kaj sedaj? „Sklenili so zakon za zaščito vlade, demokratov in radikalcev. Niso sklenili zakona v zaščito države. Da zaščitijo sebe, so izročili

sodišču komunistične poslance in jim odvzeli poslanske mandate. Da obvarujejo sebe, so z zakonom določili, da v naši državi ne sme biti več nezadovoljnejšev, ker bo vsak nezadovoljnejš kaznovan s smrtjo ali ječo do 20 let. Prepovedali so bolniku ječati, a zdravila mu niso dali“. Namesto da bi bili razdelili zemljo potrebnim, odpravili zasebne banke, zagotovili tovarniškemu delavstvu stalen in primeren zaslužek in soudeležbo na podjetjih, so mislili le na to, da obdrže oblast in dosedanje krivične uredbe. Njim ni za državo: „Njihovi interesi so interesi bogatašev, trgovcev in bankirjev. Njihovi voditelji so bogataši, bankirji, trgovci in fabrikanti in veleposestniki. Oni kriče, da varujejo državo. Njihovi interesi se v nevarnosti, pa kriče, da je v nevarnosti država. Da, tudi država je v nevarnosti, ako se s silo hoče obdržati krivica.“

„Nasilniki izpostavljajo državo veliki nevarnosti, samo da ohranijo svojo oblast in svoje bogastvo. Ljudstvo proklinja oblast in bogastvo. Tisoči vojnih sirot (ki dobivajo po 2 in pol dinarja mesečno), tisoči brez pedi zemlje, tisoči kolonistov, ki ste jih pustili na goli zemlji praznih rok, da umirajo od lakote, tisoči dobrovoljcev brez zemlje, tisoči invalidov, ki prosjajo, tisoči poljedelcev, ki samo o Božiču jedo meso — vsi ti so nezadovoljni. Potrpežljivi, dobri in plemeniti so zaupali vašim obljubam, a vi ste jih prevarili. Kadar ste vi v nevarnosti, tedaj ste sposobni skleniti zase zakon v enem dnevu, ko so pa dan na dan v nevarnosti milijoni življenj, pa ni mogoče zanje skleniti zakona niti v treh letih.“

„Država je v nevarnosti zaradi brezdušnih in nenasitnih bogatašev in oblastnikov.“

Al. Neudauer:

Nesramne laži samostojnejšev.

(Nadaljevanje.)

Bivši član načelstva Gosp. zadruga Filip Jurkovič je res nekoč dobil v posojilnični pisarni slučajno oba druga člana zadrugnega ravnateljstva namreč gg. župnika Kocbeka in Jankota Pelcl ter njima na podlagi neklih svojih notic razkrival „tajnosti“ iz poslovanja Gosp. zadruga, med katerimi je našteval tudi omenjeno kupčijo z manufakturnim blagom, o 20 % in o škodi 300.000 K. Cela zadeva se je Jurkoviču že takrat pojasnila, posebno tudi to, da je bilo omenjeno blago po za to določenih nastavljenih zadruga prevzeto, cena pogojena in računi sklenjeni. K temu dostavljam še, da sem se oni dan, ko se je od Perkota prevzemalo blago, vrnil jaz iz nekega potovanja še le proti večeru, ko je bilo s Perkotom že vse opravljeno, blago že spravljeno v zadrugnem skladišču in obračunano.

O vsem tem je Jurkovič dodobra poučen in prepričan in je le gola zlobnost, ako on ta posel v drugi luči predstavlja, ker dela to vedoma.

Znesek 17.286 K katerega je prejel g. Jerebič 10. jan. 1920 od podružnice v Gornji Radgoni in o katerem trdi Kmet. list, da 22. jun. 1920 še ni bil vknjižen, je bil faktično vpisan v blag. štraci in se je nahajal denar tudi v blagajni. Edina nerednost pri tem je bila ta, da je poslovodja izročil omenjeno svoto gu. Jerebiču 10. jan. po sklepu uradnih ur, drugi dan pa se g. Jerebič ni mogel več spomniti, odkod je ta denar prejel. V blagajni ta denar torej nikdar ni manjkal, tega dopisnik v Kmet. listu sicer tudi ne trdi, toda stiliziral je tozadevni odstavek z zlobnim namenom tako, da dobi površni čitatelj Kmet.

lista vtis, kot da bi g. Jerebič ta znesek po-neveril.

Jaz nisem dal gu. Jerebiču nikdar povelja, da si mora pustiti narediti v Mariboru na račun Gospodarske zadruga novo pohištvo za 18.000 K. Prvič nisem bil jaz nikdar vojak, torej ne znam poveljevati, in g. Jerebič kot rezervni častnik se mojem povelju sploh ne bi hotel pokoriti.

Kolikor je meni znano, si g. Jerebič pohištva sploh ni dal delati temveč je kupil že zgotovljeno in to popolnoma brez moje vednosti, kar je sicer popolnoma prav, saj me njegove privatne zadeve vendar nič ne brigajo. S čigavim denarjem si je ob času ženitve nabavil pohištvo, jaz nimam pravice kontrolirati, prepričan sem le o tem, da se to ni zgodilo na „račun“ zadruga. G. Jerebič je imel pri tem pohištvu s zadrugo le toliko skupnega, da je prišlo njegovo, zadrugno pisarniško pohištvo in nekaj pohištva celo za tukajšnjega trgovca Franca Korošca, s katerim zadruga gotovo nima nič skupnega, v enem vagonu na naslov Gospodarske zadruga. Tovornino so si vsi trije pravično razdelili, le g. Korošec dolguje na prevoznih stroških njegovega pohištva g. Jerebiču še danes znesek 100 K.

Jaz sem gu. Jerebiču svetoval, naj dopisnika Kmet. lista radi teh očitkov pokliče pred sodišče, nakar mi je izjavil, da bi bilo pod njegovo častjo, pravdati se s takim izvržkom človeštva.

O usnju, katero je bilo Gospodarski zadrugi v Murski Soboti zaplenjeno, piše samostojni dopisnik v dveh številkah in vsikdar drugače. Iz tega je razvidno, kake čitatelje pač mora imeti Kmet. list, da njih spomin ne sega od ene do druge številke. Kako je bilo s tem usnjem, sem že povedal v svojih prejšnjih izjavanjih, pri katerih tudi danes ostanem. Na novo pa trdi na umu pešajoče dopisunče, da je plačala zadruga radi tega usnja 150.000 K globe. Enako je izumila brihtna glava člankarja v drugem svojem umotvoru, da sem jaz polil 1 kg gumijevih trakov za cepljenje trt z vrelo vodo ter jih stem pokvaril in se na ta način lahko zagovarjal pred verižniškim komisarjem radi predrage prodaje tega gumija. Zadruga sploh ni imela več kakor 1 kg gumija, ker je takrat sezija že minula, in če sem tega pokvaril, kaj pa še je potem ostalo za predrago prodajanje. — Koliko resnice je na tej dopisnikovi trditvi se lahko prepriča vsak, kakor sem se vsled pisanja Kmet. lista sam, in spoznal bo, da se gumi, ako se ga polije z vrelo vodo, popolnoma nič ne pokvari. Kako je bilo s tem gumijem in z navijanjem cen, sem že obširno razpravljaval v prejšnjih odlomkih mojega članka in o tem ni vredno zgubljati še nadaljnih besed in papirja. Da je na svetu še kako živalsko bitje zmožno take zlobe, kakor dopisnik v teh trditvah, je naravnost nemogoče. Ni vreden, da bi ga opljunil.

Cenjene čitatelje prosim, da blagovolijo oprostiti moje — zavedam se — mnogokrat neprimerne in neizbrane izraze, toda kdor je napaden tako, ne more drugače. Komur razmere, o katerih se razpravlja, niso popolnoma znane, bo se zdel ton mojega pisanja ogaben in me ne bo razumel, kdor pa je v te razmere popolnoma vpeljan, ne bo našel nikdar dovolj kazni in obsodbe za zločinskega dopisnika Kmet. lista. — Jaz sploh resno dvomim nad njegovo normalnostjo.

Dopisnik mi očita, da sem si najel v Križevcih sebi enakega bratca Matija Šanti, kateri je v Prekmurju za zadrugo kupoval razna žita,

S. Boreski:

Kak so hodili 3 Prleki na Veko kapo na Pohorji.

Čeglih je g. urednik zdejokrot že napisal pod naslovom („Konec“), ker se je vendar že navóla z ménoj vred duge hoje na Veko kapo, pa še bon jaz le kúša nekaj načobrekati, saj sen ja óbeča v napisi, da bon potrpežlive čitatele sprava na najimenitnejši in najbolj znoni vrh zelenega Pohorja na samo Veko kapo. Jaz sen že tak stvorjeni, da moren priti vsakši reči do kunca, vači je ne dobro. Zato pa bon to do kunca spela, če de božja vola.

Ker je biló že ob 1/2 4-rih pop. smó mogli hitro s Črnege vrha, da pridemo še za svetlega domu. Mislili smo še iti gledat pohorskih jézer na Črnen vrhi, pa blo že prekesno, zato smo jo mohnili po grebeni napre. Toložili smo se, saj smo si je lajnsko leto dobro naglédnoli, dere smo v megli in deži čapujskali okoli jih in kume najšli pot s tistega močvirja in zamotanega grmičja. Najbol čúdnó je to, da so tak glóboka jézera na takši visočini, nad 1500 m nad morjon. In to je tudi nekaj čúdnega, da nikdor, še v najhúši súši voda ne podne, da je je zendrugin vglj. Jézera so v leti pa zimi štrihana.

Od Črnege vrha do Veke kape smo hodili po stori rimski cesti. Pomislite! Stori Rimloni

so spelali veko cesto čez najvišji vrh Pohorja. To blo delo, pred kak bla takša dobra cesta gótova in keko so trpeli lidje in živina, ki so mogli po toti cesti voziti ali hoditi čez takše bregé. Pa si ne smete misliti, da je tota cesta takša kak naše okrajne. Resen nema takših žlakov kak včosik naše veke ceste, pa vozili bi se le težko póji, ker je že vsa zarašena s trovoj in túpatan celó z grmičjon. A nekda pa je mogla biti prav dobra, ker od naših cest za 1700 let nede dúha pa ne slúha.

Dere smo s Črnege vrha gledali na Veko kapo, smo mislili, da mo v slabi víri nájoj, pa smo se vrézali. Kolovrátili smo že več kak eno víro, pa še smo bli ne tan. Resen smo podoč včosik malo skoz lešpetér polúkali, kakši svet se nan odpira na vse strani, pa to blo samo za por minut. Viher nas je gna napre in napre. Brilo je kak prinas kda v začetki merca. Večkrat sen se pripogna, da sen vtrga kakšo posebno lepo pohorsko planinko. Meja sen jih že pun žep za spomin na mrzle pesje dneve na Pohorji. Več kak 5 vír smo že hodili, ko smo vendar denok le enok prišli pod vrh Veke kape. Štefan se mi je enok že misla spuntati. Pa sen ga le sprava nepre. Jaz sen bija tak srečen, da sen nosa pohane pišence. Lačni smo bili že vsi. Reka sem mu, če ne greš z nama, pa ti na vrhi vse pojema, ti pa tú spodi skoz prste gledaj, še kosti ti ne pistin. In ka si je hteja, če je šteja

san sebi in svojemi gladnemi želoci dobro, je moga na vrh.

Biló je ob 1/2 6-ih, dere smo prisopihali na vrh. Leteli smo, kdo de prvi goreh. Bi poveda, kdo ba prvi pr piramidi, ki je postavljena na vrhi, pa se ne bi rad hvola. Ko smo se oglédnoli okoli sebe, smo se ne mogli načúdití nad vse lepimi razgledi. Bija sen že na večih razglednih točkah, pa neven, če sen bija ge z razgledom tak zadovolen kak tú. Najrajši smo zrli prtí severovzhodi na Slov. gorice. Občúdovali smo lepe bele cerkvenice na hribih: Sv. Lenart, Sv. Trojica, Sv. Anton, Sv. Ana itd. Tudi na sredjštajerske gorice je bija očarúoč pogled. Mene kot planinca je pa najbolj vleklo prtí jügozapadi. Tan so se bellí sneženi vrhovi Savinskih planin in Karavank na Korošken. Pohorje je prtí ten goran takak šolarček prtí učiteli, móčka prtí kuji. Ja ge so tisti dnevi, dere sen bija nájih. Več let je že minilo, ka sen bija v totih planinah. Mogoče pa se še letos od blíže vidimo.

Veter je bija zendrugin húši. Ne blo več za ostoti. Mogli smo iti níže, da pridemo v závetje. Poslúvili smo se od Veke kape in odhiteli v eno níželežéčo grabo, da potolažimo želoce. Tan smo si napravili ogen in mene je doletela čost kúrjoča. Pridno sen nosa vejevje in súhlod, tak da smo se lahko pošteno ogreli. Najša sen celó por súhih, bogve keko let starih drev, ki so prhnele že leta in leta v trovi.

potem pa ga zadrugi dražje zaračunaval. Zadruga je potrebovala za svojo podružnico v Križevcih enega zaupnika ter ji je bil od ondotnih domačinov za takega priporočen imenovani Šantl, kateri je vžival tam splošen ugled in spoštovanje ker je bil tajnik in odbornik tamošnje Posojilnice, poprej pa celo občinski predstavnik itd. Ko pa je zadruga zvedela in sicer brez zaslug dopisnika Kmet. lista, za njegove manipulacije, ga je sama naznanila verižn. uradu ter ga dala aretirati. Kakor samostojni Jurkovič iz ravnateljstva in načelstva, tako je bil Šantl odstavljen od nadzorstva, kajti lumpov je mnogo, četudi se hlinijo poštene in tuintam koga prevarijo ter se za hip vsilijo v ospredje...

(Konec prih.)

Pozor!

(Na naslov okrajnih glavarstev in obmejnih komisarjev.)

V okrilju Südmarke ustanovilo se je v Avstriji posebno društvo, katerega namen je delati z vsemi močmi na to, da se živi v Jugoslaviji nezadovoljnost in mržnja do države. V tem društvu zbirajo se v prvi vrsti vsi oni, kateri so bili pred prevratom na ozemlju, katero spada sedaj Jugoslaviji, potem pa tudi vsi drugi poznavalci našega prebivalstva. Vsak privatni ali državni nameščenec, kateri je po prevratu zapustil našo državo, se je moral sedaj v Avstriji zavezati, da bode porabil svoj dopust in drugi prosti čas v Jugoslaviji za to, da vzbuja med ljudstvom nezadovoljnost, hujska proti naši državi in daje navodila onim elementom, kateri na tihem že pri nas rujejo proti državi. Veliko Avstrijcev dobi redne potne liste, drugi pridejo po kaki stranski nezastraženi poti in zopet drugi z navadnimi legitimacijami. Največ teh sumljivih elementov gre čez Radgono v Slovenske gorice ali Prekmurje in od tam na vse strani. Kateri nima potnega lista, dobi v Radgoni od okrajnega glavarstva legitimacijo, da prebiva v Radgoni in z to legitimacijo gre čez mejo.

V Sloveniji imamo veliko število trgovcev, gostilničarjev in različnih drugih obrtnikov, katerih sinovi ali sorodniki so v privatni ali državni službi v Avstriji in že večina teh obrtnikov sama je nemškutarskega mišljenja, potem pa še prihajajo njih sinovi oziroma sorodniki redno okuževati ozračja, kar je gotovo jako nezdravo. V tem oziru bila bi menda revizija obrti jako priporočljiva.

Okrajna glavarstva smela bi začasno izposlovati vizum za potne liste le onim osebam, katerih sorodniki v Jugoslaviji niso nam nasprotnega mišljenja, oziroma od katerih se lahko mirno trdi, da niso nasprotniki naše države. Čim manj avstrijskih agitatorjev prihaja v našo državo, tem prej dobimo zaželjeni mir in red.

Tedenske novice

Pogreba kralja Petra I. se je udeležila velikanska množica. Čez stotisoč ljudi je tvorilo špalir, skozi katerega se je pomikal sprevod na kolodvor. Iz kolodvorskega poslopja v železniški voz je neslo kralja pet generalov, med njimi general Maister. Ob desetih je vlak z mrtvim kraljem zapustil Beograd in odšel v Mladenovac, kjer so položili kralja v Topoli k večnemu počitku. Kakor znano, se novi kralj Aleksander pogreba ni mogel udeležiti in leži bolan v Parizu.

Šmencano delo, ka pa to ne bi gorelo, sen si misla, pa sen se sprava na je. Kumaj sen eno živ prveka k ogji. Z Južekon sva jo vrgla gor. To ba kres in še Janžev povr. Drugi den je bija 24. juni, sv. Janez Krstnik, pa mi smo ga en den pred obhotali. Ka pa je tūdo to novega, saj s Cirilon in Metodon tūdi tak dela jo, pa nič ne zamerita. Takšega močnega kresa so toto leto venda nigi ne kūrili kak mi Prleki na sami Veki kapi. Lidje so si gotovo mislili da šuma gori, tak je šviga plamen prti nebi.

Cas je priša, da jo mohnemo prti Ribnici. Še en pogled prti vrhi in zdrčali smo veselo navzdol. Šli smo po strašajnsko strmi poti po drugi stroni nazoj. V eni vūri smo bili že pr prven vrten posestniki Kroli, res prven pohorsken kroli, ki nas je z veseljon sprejeja in ne pred pūsta, dokič smo mu ne nekaj škode napravili na mizi. Človek si ne bi misla, da so lidje v totih gorah tak izobraženi in držijo teko na red in snogo. Vsa čast jin! — Zvečer smo zrli pr večerji spet veseli obroz g. župnika, ki sen se jin drugi den prav lepo zahvola za gostolūbnost in postrežljivost in obenem prporoča za drgōč, če me noge še kda prnesejo v pohorski raj. Ker ga če viditi, naj se potrūdi gor in naj ne pozobi poglednoti, če se še vidi, ge smo mi trje kūrili Janžov kres 23. junija 1921.

Roparski umor v Prekmurju. V selu Mrtvarjevci v Prekmurju se je zgodil dne 8. t. m. grozen zločin, kojega žrtev je postal krošnjar Karel Kozina iz Zlebiča pri Ribnici. Omenjeni je istega dne okrog 10. ure dopoldne prišel v Mrtvarjevce in se seznanil v ondotni gostilni z dvema vojakoma, ki sta se mu ponudila, da ga popeljeta po bližnji do ogrske meje, kamor je hotel v 3 ure oddaljeni trg na semenj. Ob pol treh popoldne so se napotili vsi trije iz gostilne in odšli proti gozdu, oddaljenem par streljajev od vasi. Še predno so prišli do gozda, se je eden vojakov vrnil z izgovorom, da je pozabil v gostilni cigarete in da takoj pride za njima. Kozina in drugi vojak sta šla dalje proti gozdu in zavila v vozne poti na stransko stezo. Tu je kmalu Kozina ostal zadaj in drugi vojak, ki je bil ostal zadaj, ga je dohitel. Naenkrat pa je vojak skočil pred njega, nastavljal puško in ga ustrelil v glavo pod desno oko, nakar se je Kozina takoj zgrudil. Ko se je hotel dvigniti s tal, ga je ustrelil še enkrat v čelo, nakar je takoj nastopila smrt. Pri njem so našli vse njegove dokumente, med drugimi tudi potni list za Ogrsko in nekaj ogrskega denarja. Zmanjkala je, kolikor se moglo dognati, le ura, kojoj mu je ropar s silo odtrgal, da je konec verižice ostal še pri telovniku. Pokojnega so pokopali dne 11. avg. v Mrtvarjevcih. Bil je blaga duša, dober zakonski mož in skrben oče svojemu desetletnemu sinčku. Roparja so še isti dan zaprli. — O tem dogodku krožijo med ljudstvom najrazličnejše vesti, na osnovi katerih se mora v interesu ugleda oblasti povesti najstrožja preiskava. Za danes ne bomo razpravljali o žalostnem in obenem barbarskem činu, samo opozarjamo merodajno oblast naj dobro pazi, kakšne elemente nastavlja za svoje varnostne organe ob državni meji! Toliko za danes. Po dobljenih informacijah bomo v eni prihodnjih števil posvetili temu slučaju in ponovnim poskusom primerno pazljivost.

Nositelji kulture. (Dopis.) Prijatelj lista nam poroča o povsem sličnem slučaju, kakor je gornji umor v Prekmurju. Zdi se, da je državna upravna oblast posebno kvalificirane osebe postavila na svojo državno mejo, da razširijo in proglasijo v svet našo t. j. slovensko kulturo. Pri Korovcih je dne 14. t. m. med 3. in 4. uro popoldne ustavil nek obmejni stražnik (!) potnika s pravnimi dokumenti na sledeči način: Najprej je med drugim začel omenjati med vrstami, da imajo samo bogatini po tistih cestah in prehodih opravka, reveža itak ni in ko ga je naš izvestitelj vprašal uljudno za ime, mu je isti nastavljal puško in ga gnal kakih 100 korakov v bližnje grmovje. Ko je videl, da bi utegnili to podjetje spodleteti, ga je vrnil nazaj, istotako z naperjeno in za strel pripravljeno (odprto!) puško na mesto, kjer sta se preje nahajala. To postopanje je dokaj čudno in ni, kolikor nam je znano, v nobenem zakonu o ustroju vojske predpisano, niti se ne strinja z vojnimi pravili. Tako postopanje je nasilno, nekulturno in naravnost hajduško. Po zanesljivih informacijah je storil to skrajno ne-taktno dejanje neki „Novak“, ki je bil za časa Avstrije domači hlapec pri Poschu v Cmureku in je ta dični patron sedaj jugoslovanski stražnik. Opozarjamo oblast na to, da se za ta slučaj pobriga in so informacije o tej zadevi pri uradni službi na razpolago. Mogoče bo ta slučaj pojasnil roparski umor v Mrtvarjevcih. Daleč, daleč smo prišli a nismo več daleč od upravičnosti očitka, da je naša kultura slabša od turške in culukafske. (Oboje spada pod „poglavje o svobodi vesti“!)

Prijava rezervnih oficirjev. (Vsem županom!) Ker je komandam mesta potrebno, da često občujejo z rezervnimi oficirji, da vodijo evidenco o njih in znajo vsak čas njihove naslove, je Komanda Dravske divizijske oblasti v Ljubljani z razpisom z dne 27. julija 1921 odredila, da se morajo vsi rezervni oficirji, brez ozira da li pripadajo dotičnemu vojnemu okragu ali kateremu drugemu okragu, javiti komandi mesta one garnizije, kjer žive odnosno najbližje garniziji in podati svoje točne naslove, dalje da morajo v bodoče javljati sami svoje spremembe. Vsled dopisa Komande Mariborskega vojnega okroga z dne 5. avgusta 1921, št. 16.943 se županstvom naroča, da razglase prednjo odredbo in še posebej obvestijo vse v njihovem območju živeče rezervne oficirje. Prijaviti se morajo: pri komandi mesta v Mariboru: rezervni oficirji, živeči v Mariboru (mesto), v območju okrajnih sodnij Maribor, Sv. Lenart v Slov. gor., Gornja Radgona, Murska Sobota in Ljutomer; pri komandi mesta v Ptuj: oni živeči v Ptuj (mesto), v območju okrajnih sodnij Ptuj, Ormož in Rogatec; pri komandi mesta v Slov. Bistrica oni živeči v območju okrajnih sodnij Slov. Bistrica in Konjice. Prijava, katere se mora izvršiti pismeno, mora vsebovati sledeče podatke: 1. Čin; 2. Ime in priimek; 3. Poklic in 4. Stanovanje. Odredbe glede prijave rez. oficirjev pri svojih pristojnih vojnih okrugih ostanejo tudi naprej veljavni.

Dopisi

Gornja Radgona. Ponovno opozarjamo poklicano oblast na to, da je murski most že v štadiju razpadanja. Leva ograja se je sama od sebe podrla, podira se pa polagoma tudi tramovje, ki je na obeh straneh popolnoma preperelo. Ta most je bil v nemškem časopisu ponovno predmet zasmehovanja naše države.

Radgona. (Tevtonska kultura.) V nedeljo, dne 21. t. m. proti večeru (okoli 7. ure) je šlo več Slovencev s pravnimi in predpisanimi izkaznicami v mesto Radgono na izprehod. Blizu trgovca Wegschaidera je obkolilo družbo kakih 5 do 7 fantalinov, ki so na surov način začeli kričati nad mirnimi pasanti, ki so se v strahu seveda vrnili in ko so dospeli do Pivnice (Gasthaus zum Brauhaus), se je vsulo kar okoli 30 barbarov na cesto in so začeli kričati in zmerjati. Med zmerjanjem se je dalo razumeti, zakaj se nekega Klobasa ne pusti v Radgono in več vzklikov. Mirna družba je bila vsled tega v veliki nevarnosti. Varnostne oblasti seveda v Radgoni ni, ker je tam vsak sam svoj policaj in je policija tam popolnoma nepotrebna. Ker so bili med družbo g. B. A. otroci in gostje iz Trsta, je ta slučaj germanske nestrpnosti še veliko bolj značilen in se bo poskrbelo, da tudi Tržačani izvejo za germanske kulturonošce. Tako postopanje pa je menda povračilo za dobroto, da trpimo in mirno gledamo na naši strani razne znane obraze, ki nemoteno hodijo čez most. Treba si ta slučaj dobro zapomniti. Naši varnostni in obmejni oblasti pa priporočamo, naj izpopolni seznam hujskačev in posveti vso pozornost svoje službe v to, da ne bodo hodili ljudje k nam, ki nimajo pri nas ničesar iskati. Vsem rodoljubom pa naroča ta dogodek sam na sebi, da vestno zasledujejo vse kretnje raznih sumljivih elementov. Ne z rokavicami in s sladkim obrazom, ampak z resnim nastopom in energijo bomo napravili red na meji.

Gornja Radgona. Kakor se sliši se je dr. Kamniker proti več osebam izrazil, da zaradi Spodnjega grisa še ni gotovo da bi pripadel k Jugoslaviji. Kakor smo iz zanesljivega vira zopet dobili potrdilo, je to dr. Kamnikarja politična farbarija in laž. Vprašanje Spodnjega grisa je definitivno rešeno in spada isti k Jugoslaviji.

Gornja Radgona. Kakor časopisi pišejo so imeli Mažari na zapadnem delu države katerega morejo Avstriji odstopiti, 3 višje šole. Ves inventar so izvozili na Mažarsko in pustili le prazne hiše ob enem pa sklenili, da ne dajo nobenih živil in drugih stvari, katere jim bodo ostale Avstriji ampak drugim državam. Tako delajo Mažari in kaj pa mi? V zahvalo da nam zapirajo mesece in mesece železnico vozimo težke vozove z mesom in drugim čez most in nakladamo to na radgonskem kolodvoru. Kleinoscheg, kateri napada v brošuri „Deutsches Leid“ na tako nesramen način Jugoslovane prevaža tovore, si veselo riblje roke, mu diši slovenski zaslužek in mu ugaja, da železnica ne vozi. Tudi dr. Kamniker se svobodno spreha po Gornji Radgoni baje hodi k bolnikom. Ljudje, kateri ne morejo biti brez njega, se le naj lepo preselijo v srečno Avstrijo.

Memento. V molitev se priporoča vsem prijateljem in znancem bolni g. Peter Kovačič, bogoslovec, tačas pri Sv. Duhu na Starigori. Želimo, da kmalu okreva.

Sv. Jurij ob Šč. V nedeljo, 14. t. m. je na shodu KZ govoril naš poslanec Roškar. V poldrugournem govoru je mojstrsko orisal naš gospodarskopolični položaj. Govoril je kot človek, ki je izšel iz ljudstva in ki še vedno živi in dela med njim, ki dobro ve, kje naše delavno ljudstvo čevlji žuli, ki pa mu tudi zna in hoče pomagati, kolikor je v njegovi moči. Da je govoril poslušalcem iz srca, je pričalo živahno pritrdjevanje in ploskanje med in po govoru. Za res vzoren konec pa je poskrbel s svojim molčanjem naš veleučeni g. Nemec. Pozvan, da glasno pove, kar mu ni prav, je po stari navadi med jecljanjem obtičal. Buren smeh je sledil temu tušu. Primerno plačilo za njegovo izzivanje!

Slaptinci pri Sv. Jurju. Umor, o katerem ste pisali v predzadnji številki, je razjasnjen. Persa, pri kateri je zadavljeni Košar kot prevžitkar živel, je naročila nekemu mlatiču iz Polenšaka, da ga spravi v stran, ker ji je že predolgo v nadlego. Obljubila mu je baje, da dobi za plačilo prevžitek umorjenca. Nič ni tako skrito, da bi ne bilo enkrat očitno. — 15. avgusta je obhajal naš rojak frančiškan Rupert Suhač prav slovesno svojo novo mašo. Na primiciji so požrtvovalni gostje zložili 433 K 80 v za tukajšnja telovadna odseka, v isti namen je donesla licitacija torte 776 K, za kar se „Orel“ in „Orlica“ darovalcem prisrčno zahvaljujeta. Bog jih živi! Za dijaško

kuhinjo se je tretji večer nalicitiralo 500 K.

Ljutomer. Razvitje prapora ljutomerskega Orla se vrši nepreklicno dne 8. septembra, na praznik Rojstva Marije Device. Ker obeta biti slavnost večjega obsega in bo kot taka velikega pomena za obmejne Slovence, opozarjamo že danes cenj. čitatelje na to slovesnost. Natančen program bomo objavili prihodnjič. Nastopila bo tudi strassbourška četa, ki je zmagala na velikih mednarodnih tekmah in zanesla slavo slovenskega naroda in ime jugoslovanske države med visokokulturne narode. Dolžnost vsakega rodoljuba je, da ta dan rezervira za Ljutomer. Vozil bo tudi posebni vlak. Vstopnice bodo na prodaj tudi v prodajalni Panonija.

Ljutomer. Naše kolodvorsko uradništvo pa je dobilo čisto posebne manire. Zadnjič, ko je vlak menda radi pomanjkanje kuriva izostal dva dni in so potniki v negotovosti čakali na kolodvoru, se ni nobenemu teh visokih gospodov zdelo primerno in umestno, da pove ljudem ali razglasi, da vlak radi teh ali onih ovir ne bo vozil. Ti gospodje si domišljujejo, da ima vsak človek na svetu toliko prostega časa, kakor ga imajo oni in so menda zato tako komodni. Tako postopanje ni v redu in opozarjamo železniško upravo, da ukrene vse potrebno, da se tak slučaj v bodoče ne ponovi. — Več prizadetih.

Radinci. Radgonski Nemci, ki pridejo semkaj po milosti našega obmejnega komisariata, so precej objestni na naši zemlji. Po nedeljah se zberejo in nemoteno hajlajo kar pri belem dnevu. Kaj bi se zgodilo Slovencem, ki bi „se drznili“ v Radgono prepevat in „živijo“-kričati! Predobro srčni smo napram tujerodcem in temu more biti konec. Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti.

Kapela. Čebelarški shod za čebelarški podružnici Kapela in Sv. Jurij ob Ščavn. se vrši v nedeljo, dne 4. septembra popoldne ob 3. uri v gostilni v zidu. Pride potovalni učitelj g. Jurančič. K obilni udeležbi vabi odbor.

Gospodarstvo

Dela na razstavnem prostoru, obsegajočem nad 25.000 m², na kojem se bo vršil „Ljubljanski veliki semenj“ z mrzlično naglico, napredujejo. Posamezni paviljoni, kojih število znaša okroglo 30, so po večini že popolnoma dovršeni. Dosedanja dela že kažejo, da bo nudilo razstavišče nadvse pestro sliko. Prvi se bo preselil na razstavišče urad „Ljubljanskega velikega semnja“, da bo mogel že v zadnjem času pred otvoritvijo semnja poslovati na licu mesta. Te dni se je tudi pričelo z montažo električne razsvetljave. Za sejmski prostor je predvidena namreč lastna električna centrala, v koji bo parni

stroj s 100 HP proizvajala 70 amperov električnega toka. Stroj je stavila na razpolago tukajšnja tvrdka Stebi & Tuječ. Tako velika množina električnega toka je potrebna, ker bo večji del razstavljenih strojev v obratu.

Velikost Ljubljanskega „velikega semnja“. Dasi se ta semenj letos priredi šele prvič ter se je bilo boriti z mnogimi ovirami in težkočami, bo vendar „Ljubljanski veliki semenj“, razmeroma jako velik. Sejmišče obsega 25.000 m², od katerih je 10.000 m² razstavnega prostora. Prvi semenj v Londonu leta 1915 je imel samo 7.500 m², drugo leto se je celo zmanjšal, letos je obsegal 23.000 m² razstavnega prostora.

Zaščita industrijske svojine na „Ljubljanskem velikem semnju“. Minister za trgovino in industrijo je z odlokom z dne 7. avgusta 1921, Pr. br. 1118 odredil, da se prizna za predmete industrijske svojine, izložene na Ljubljanskem velikem semnju v času od 3. do 12. septembra 1921 pravo prvenstva v smislu § 60 uredbe o zaščiti industrijske svojine in §§ 94 do 99 izvršilne naredbe k temu zakonu. S to odločitvijo ministra za trgovino in industrijo je Ljubljanski veliki semenj priznan kot oficijelna razstava, dočim ima za razstavljalce ta odločitev svoj velik pomen v tem, da jim je zasigurana za njihove izume prvenstva pravica ne glede na to, da so izumi javno razstavljeni in vsakomur na vpogled.

PŠENICO za setev!

Mi posredujemo pri prodaji čiste Bohinskyeve Proilitik-pšenice za jesensko setev; pšenica se je pridelala pod našim nadzorstvom in je v tekočem letu dala 12–20 meterskih stotov na 1 katastralni oral (jutro) torej je dala pri enakem podnebu in enakem obdelovanju za 2–10 met. stotov več na kat. jutro kakor navadna pšenica.

Razuh Proilitik-pšenice imamo za setev še v zalogi krasno domačo pšenico, ki sicer ni oplemenjena, pa je vendar dala 12 met. stotov na oral s težino od 81 kg od hektolitra; ta pšenica je 10% cenejša od Proilitik-pšenice.

O kakovosti vseh vrst semenja, ki se nahaja v naših skladiščih je nad 180 priznanih pisem vsakomu na ogled. V detajlu (na drobno) prodajamo posebno odbrano rž, zob, ječem itd. semenje najboljših vrst že pripravljano proti rji in raznim boleznim kakor pokvarjenju po zimi. Cene so v razmerju s dnevnimi tržišnimi cenami.

Zadruga za proizvodnju semenja

Telefon št. 13-74 v Zagrebu Preradovičeva ul. 20

Češko-slovaška industrija in trgovina bo na „Ljubljanskem velikem semnju“ od 3. do 12. septembra 1921 lepo zastopana. Razstavila bo v lastnem paviljonu, ki ga je postavila Češko slovaška republika. Ta paviljon tvori po svoji arhitekturi eno najlepših zgradb na razstavišču.

Sprejmeta se dva trgovska pomočnika

popolnoma izurjena v manufakturni stroki z večletno prakso in dobrim spričevalom. Predstava se želi. Nastop službe je takoj ali 15. sept. najpozneje 1. okt. pri tvrdki **Alojz Krainz**, trgovina modnega, manufakturnega in špecerijskega blaga v Ljutomeru.

POSOJILNICA V GORNJI RADGONI

R. Z. Z. N. Z.

sprejema

hranilne vloge

ter jih obrestuje po

4%

Obresti pripisuje brez posebnega naročila koncem decembra h kapitalu;

daje

posojila

na vknjižbo, na poroštvo, menice tekoče račune, vrednostne papirje, raznovrstne trgovske kredite, akreditive;

sprejema od svojih strank kot vloge hranilne knjižice in plačuje za nje terjatve drugih denarnih zavodov;

dela prošnje za vknjižbo posojil

brezplačno;

plačuje rentni in invalidni davek sama ter ga ne odteguje vlagateljem;

posreduje pri izmenjavi tujih

valut (tujega denarja),

vnovčuje čeke ter izvršuje vsakovrstna nakazila;

daje vsa v denarno stroko spadajoča pojasnila in kreditne informacije brezplačno.

Uradne ure vsak delavnik od 8.—12. ure.

Uradni prostori v lastni hiši, glavna cesta št. 14 ob kolodvoru.

Račun čekovnega urada v Ljubljani, št. 10.593. — Telefon št. 3.

Sveža jajca

se kupujejo vedno po najvišji dnevni ceni v trgovini **Senčar, Mala Nedelja**. Zaloga vseh vrst blaga. Zmerne cene.

Iščem pekarijo

na trgu ali fari. Nastopim lahko v enem mesecu. Vprašati Uprava „Murske Straže“.

1200 l vina

letnika 1920 in 600 l jabolčnika se po ceni proda. Pojasnila daje iz prijaznosti g. Al. Horvat, gostilničar, G. Radgona.

Prodajo se čebele

s kištami vred naizerve sorte. Cenik se dobi pri Francu Prelec, Murski Črnci št. 12 p. M. Sobota, Prekmurje.

Naznanilo!

Naznanjam slavnemu občinstvu iz Gornje Radgone in okolice, da sem z današnjim dnevom v Gornji Radgoni, Glavna cesta št. 23 otvoril podružnico svoje ključavničarske obrti, katera je spojena s kleparsko delavnico gosp. Benjamin-a Dibelčar.

Prevzamem vsa umetna, strojna in stavbena ključavničarska dela, poniklanje, popraviljanje koles (biciklov) motorjev, poljedelskih strojev itd. Vso to delo se izvršuje potom autogeničnega varenja najtrpežneje. Izdelujem tudi pristne in garantirane strelovođe z bakreno vrvjo. Imam tudi vedno v zalogi nova in stara kolesa (bicikle), ter posamezne dele istih. Vse po jako ugodnih cenah.

Toraj se priporočam cenj. občinstvu ter zagotavljam, da si bom prizadeval, vsakogar najbolje zadovoljiti

Z odlič. spoštovanjem

Ivan Rovačič, ključavničarska podružnica v Gornji Radgoni

Glavna cesta št. 23 (Benjamin Dibelčar).

V Gornji Radgoni, dne 1. avgusta 1921.

Organist

z dobrimi spričevali išče službe. Nastop čez dva meseca. Štefan Šumen, organist, Bučkovci, Mala Nedelja.

**Pristopajte k
Jugoslovanski Matici!**

JAJCA

buter, maslo, kupuje vsako množino in vedno po najvišjih dnevnih cenah trgovina

Josip Farkaš, Sv. Jurij ob Ščavnici

Velika zaloga vsakovrstnega novega blaga po zmernej cenah.

Zdravilišče Slatina Radinci otvorjeno od 1. junija do 15. septembra

Mineralne, naravne ogljiknokisle, parne, električne kopelji. — Pitna zdravitev.

Dobro oskrbljena zdraviliščna restavracija. — Kegljšče, tenis in druga zabavišča so gostom in izletnikom na razpolago. Prospekte razpošilja in pojasnila daje ravnateljstvo.